

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **a) B. Z.** a **b) B. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

Věc **se postupuje** věcně a místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu bylo dne 7. 10. 2019 doručeno podání žalobkyně označené jako „*Žaloba proti nezákonnému zásahu útvaru Policie ČR*“, z něhož lze dovodit, že žalobkyně brojí proti zásahu, který proti nim byl učiněn ze strany příslušníků Policie České republiky, obvodního oddělení Pohořelice, dne 7. 4. 2019.

[2] S ohledem na obsah podání dospěl kasační soud k závěru, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), o níž však není Nejvyšší správní soud oprávněn rozhodovat.

[3] Příslušnost správních soudů je upravena v § 7 s. ř. s. Podle odst. 1 tohoto ustanovení, „*[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení věcně příslušný krajský soud.*“

[4] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., „*[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.*“

[5] Nejvyšší správní soud se již mnohokrát zabýval otázkou určení místní příslušnosti správních soudů podle sídla správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, podle posledně citovaného ustanovení. Z dosavadní judikatury vyplývá, že pro posouzení této otázky neexistuje všeobecně platné pravidlo a vždy je třeba při určení toho, kterému správnímu orgánu svěříl v dané oblasti právní předpis rozhodovací pravomoc, vycházet z konkrétní právní úpravy působnosti a funkční příslušnosti.

[6] Za „*správní orgán*“ lze přitom považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního úřadu může být správním orgánem pouze tehdy, svěříje-li jí právní předpis určité

samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84).

[7] Pokud však zákon nevymezuje organizačním složkám správního úřadu s celostátní působností (vnitřním organizačním jednotkám) samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Místní příslušnost soudu podle § 7 odst. 2 s. ř. s. se v takových případech bude řídit sídlem správního orgánu s celostátní působností, nikoli sídlem jeho vnitřní organizační jednotky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011 - 143, nebo také usnesení téhož soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. Nad 81/2012 - 71).

[8] V právě posuzované věci žalobkyně přisuzovaly tvrzený zásah Policii České republiky, obvodnímu oddělení Pohořelice.

[9] Podle § 1 zákona č. 273/2008, o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii České republiky“), „*Policie České republiky je jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor.*“

[10] Podle § 2 zákona o Policii České republiky „*[...]slouží [Policie České republiky] veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“).*“

[11] Podle § 5 odst. 1 zákona o Policii České republiky ve spojení s § 4 odst. 2 písm. a) téhož zákona, je Policie České republiky podřízena Ministerstvu vnitra.

[12] Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu plyne, že Policie České republiky jednající ve smyslu zákona o Policii České republiky tak činí především jako ozbrojený bezpečnostní sbor (viz cit. § 1 zákona o Policii České republiky). Může sice, stanoví-li tak zvláštní zákon, v určitých specifických situacích sama jako celek či její jednotlivé útvary nebo jiné organizační jednotky vystupovat též jako správní orgán (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 – 79, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 As 216/2016 – 92, a ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 205/2016 - 38), ale tak tomu v nyní posuzovaném případě s ohledem na skutečnosti uvedené v žalobě nebylo. Příslušníci Policie České republiky totiž provedli úkony (tvrzený zásah) zjevně směřující k ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, při nichž Policie České republiky nebyla v postavení správního orgánu, nýbrž ve své „základní“ roli podle § 1 zákona o Policii České republiky, tedy v postavení ozbrojeného bezpečnostního sboru.

[13] Podle § 83 s. ř. s. je žalovaným „*[...]správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.*“

[14] Jak výše uvedeno, žalobkyněmi tvrzený zásah byl proveden příslušníky ozbrojeného bezpečnostního sboru, který v právě posuzované věci nebyl v postavení správního orgánu. Přestože žalobkyně v žalobě žalovaného výslovně nepoznačily, žalobní tvrzení byla co do označení „původce“ zásahu dostatečná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53, zejména odst. [28] a [30] a [47]). Pro určení žalovaného v souzené věci byla tedy rozhodná část § 83 s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o Policii České republiky.

pokračování

[15] Správním orgánem, který je v posuzované věci žalovaným a jemuž svědčí pasivní procesní legitimace, je tudíž Ministerstvo vnitra, jemuž je Policie České republiky podle § 5 odst. 1 zákona o Policii České republiky podřízena.

[16] Jelikož v nynějším případě soudní řád správní ani zvláštní zákon nestanovuje jinak, je pro určení místní příslušnosti správního soudu ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. rozhodné sídlo Ministerstva vnitra; tím je Praha. Místně příslušným k řízení o předmětné věci je tudíž Městský soud v Praze (§ 9 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích)).

[17] Podle § 7 odst. 5 s. ř. s. platí, že „[b]yl-li návrh ve věci správního soudnictví podán u soudu, který není věcně příslušný k jeho vyřízení, postoupí jej tento soud k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému.“

[18] Nejvyšší správní soud tudíž ze shora uvedených důvodů rozhodl o postoupení věci věcně a místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 17. října 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu